

Sygn. akt IV K 408/10

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Aleksandra Rodenko

Protokolant: Aleksandra Dłużniewska

Przy udziale oskarżyciela publicznego: Aleksandry Krasuskiej-Szewczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 lutego 2017 r.

sprawy **S. M.**

syna K. i A. z d. R.

ur. (...) w S. N. ((...))

oskarżonego o to, że:

w dniu 23 marca 2010 r. w W. przy skrzyżowaniu ul. (...) w W. poprzez wyrwanie z ręki pokrzywdzonej zabrał w celu przywłaszczenia torebkę z zawartością pieniędzy w kwocie 600 złotych, telefonu komórkowego m-ki N. (...) o wartości 300 złotych, kosmetyczki z lekarstwami oraz etui z okularami, powodując stratę w łącznej wysokości ok. 980 złotych na szkodę D. R.

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego **S. M.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. skazuje go, a na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres 3 (trzech) lat tytułem próby;

III. zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w tym opłaty.

Sygn. akt IV K 408/10

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 marca 2017 r. tutejszy Sąd uznał oskarżonego S. M. za winnego tego, że w dniu 23 marca 2010 r. w W. przy skrzyżowaniu ul. (...) w W. poprzez wyrwanie z ręki pokrzywdzonej zabrał w celu przywłaszczenia torebkę z zawartością pieniędzy w kwocie 600 złotych, telefonu komórkowego m-ki N. (...) o wartości 300 złotych, kosmetyczki z lekarstwami oraz etui z okularami, powodując stratę w łącznej wysokości ok. 980 złotych na szkodę D. R..

Z uwagi na okoliczność, iż wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku złożony przez oskarżyciela publicznego dotyczył jedynie rozstrzygnięcia o karze, Sąd, stosownie do treści art. 423 § 1a k.p.k. oraz art. 424 § 3 k.p.k., ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz rozstrzygnięć wskazanych przez oskarżyciela publicznego.

Odnosząc się do podstawy prawnej wyroku, należy wskazać, że zachowanie oskarżonego wypełniło dyspozycję przepisu art. 278 § 1 k.k.

Na podstawie art. 278 § 1 k.k. odpowiada ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą.

Odnosząc powyższe do stanu faktycznego bezsprzecznie oskarżony wypełnił swym zachowaniem znamiona zarzucanego mu czynu. Oskarżony wyrywając pokrzywdzonej torebkę bezsprzecznie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a więc z zamiarem bezpośrednim kierunkowym. Za powyższymi wnioskami przemawia całokształt zebranego materiału dowodowego, w tym w szczególności wyjaśnienia oskarżonego (k. 32, 46) zeznawania pokrzywdzonej D. R. oraz zeznania świadków takich jak M. S. i Ł. Z..

Z uwagi na powyższe Sąd nie miał wątpliwości, że zachowanie oskarżonego wypełniło dyspozycję przepisu art. 278 § 1 k.k. i wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonemu ww. karę, Sąd wziął pod uwagę całokształt okoliczności podmiotowo-przedmiotowych określających stopień winy i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. W szczególności Sąd uwzględnił dotychczasowy tryb życia i motywy działania oskarżonego. Uprzednia karalność oraz popełnienie przestępstwa podobnego do tego, za które oskarżony był już karany muszą być traktowane jako okoliczność obciążająca przy wymiarze kary. Za okoliczność obciążającą Sąd uznał także działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Nie można jednak przy tym tracić z pola

widzenia, iż ostatnie skazanie oskarżonego jest z roku 2010 r., a oskarżony opuścił granice Rzeczypospolitej Polskiej w roku 2011 r. Należy zatem przyjąć, iż oskarżony od tego czasu nie popadł w konflikt z prawem. Jako okoliczność łagodzącą Sąd uznał przyznanie się do winy.

Tym samym, kierując się dyrektywami sądowego wymiaru kary, biorąc pod uwagę w/w okoliczności, Sąd wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności w wymiarze 8 miesięcy. Tak orzeczona kara będzie adekwatna zarówno do winy, jak i społecznej szkodliwości czynu, spełniając jednocześnie cele w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej. Będzie również zgodna ze społecznym poczuciem sprawiedliwości i osiągnie właściwy skutek wychowawczy wobec oskarżonego.

Jednocześnie Sąd rozważył, czy całokształt zebranych w toku sprawy okoliczności musi skutkować orzeczeniem bezwzględnej kary pozbawienia wolności czy też wystarczającym będzie jej orzeczenie z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Zdaniem Sądu właściwości i warunki osobiste uzasadniają domniemanie, że mimo niewykonywania kary będzie on przestrzegał w przyszłości porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Pomimo, iż oskarżony był w przeszłości już karany, w ocenie Sądu nie jest on osobą na tyle zdemoralizowaną, aby orzeczenie jedynie bezwzględnej kary pozbawienia wolności gwarantowało skuteczną resocjalizację i zapobieżenie powrotowi do przestępstwa. Sąd miał także na uwadze, iż orzekanie bezwzględnych kar pozbawienia wolności w realiach niniejszej sprawy, biorąc pod uwagę znaczny, bo ponad 7 – letni wpływ czasu od daty czynu i niejako zatarcie się obrazu przestępstwa w odbiorze społecznym, także fakt, iż od roku 2010 r. oskarżony nie dopuścił się nowych przestępstw stanowiłoby obecnie rażącą i niewspółmierną dolegliwość i nie byłoby sprawiedliwe w odczuciu społecznym. Wyznaczony przez Sąd okres warunkowego zawieszenia orzeczonych kar pozbawienia wolności na 3 lat jest wystarczającym czasem dla sprawdzenia trafności pozytywnej prognozy w stosunku do oskarżonego.

Sąd uznał zatem, iż w przypadku oskarżonego istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna co do przestrzegania przez niego porządku prawnego w przyszłości i tym samym nie zachodzi w tym momencie konieczność stosowania wobec niego bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Wyznaczony trzyletni okres warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., jest wystarczającym czasem dla sprawdzenia trafności pozytywnej prognozy w stosunku do jego osoby.

Wskazać także należy, iż orzeczenie w przedmiocie zastosowania wobec oskarżonego środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia kar pozbawienia wolności, zostało wydane w oparciu o obowiązujące w tym zakresie przepisy ustawy z dnia 06.06.1997 r.

Kodeks karny w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., Nr 396), tj. przed datą 01 lipca 2015 r. Sąd kierował się bowiem dyrektywą z art. 4 § 1 k.k., zgodnie z którą jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Sąd miał na uwadze, iż „ przy ocenie, która z konkurencyjnych ustaw jest względniejsza dla sprawcy, bierze się pod uwagę całą ustawę, a nie tylko poszczególne jej przepisy, przy czym należy uwzględnić sankcje grożące za rozpatrywane przestępstwo, a także możliwości zamiany kary na łagodniejszą rodzajowo, warunkowego zawieszenia jej wykonania, nadzwyczajnego złagodzenia kary, obowiązki próby, jakie można nałożyć na sprawcę, wreszcie możliwość lub obowiązek orzeczenia obok kary środka karnego albo poprzestania tylko na środku karnym. Nie jest dopuszczalne stosowanie kombinacji przepisów konkurujących ustaw, chociażby to było dla sprawcy "najwzględniejsze", lecz na podstawie wymienionych zasad należy dokonać wyboru jednej z konkurencyjnych ustaw” (tak A. Marek w: Komentarzu do Kodeksu Karnego wyd. 2010, Lex Omega, również wyrok 7 Sędziów SN z 13.01.970 r., V KRN 402/69, OSNKW 1970/4-5/37, wyrok SN z dnia 04.07.2001 r., V KKN 346/99, Orz. Prok. i Pr. 2001, nr 12, poz. 1). Mając powyższe na uwadze i porównując treść regulacji w zakresie możliwości zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary, regulacji dotyczących orzekania środków karnych Sąd nie miał wątpliwości, iż ustawą względniejszą dla sprawcy jest Kodeks karny z dnia 06.06.1997 r. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw i dlatego uwzględnił w podstawie prawnej orzeczonych środków probacyjnych normę art. 4 § 1 k.k.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania, w tym opłaty, mając na uwadze sytuację materialną oskarżonego.